

SPOLEČNOU
CESTOU

Duben 2009

Úvodní slovo	2
Místo rozhovoru - Papušek žako aneb jak to!	3
Z farní kroniky	
Rok 1940 (přepis farní kroniky).....	5
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	6
Příspěvky ze života farnosti	
Senioři nespí!	7
Ohlédnutí za TKS.....	8
Adorační den.....	8
Ekumenická bohoslužba.....	9
Ples.....	11
„Ivetka a hora“	13
Jarní prázdniny.....	14
Misijsní koláč.....	14
Duchovní obnova na Vranově.....	15
Ze života farnosti, pozvánky	
Rok svatého Pavla	15
„Svatoklementsý“ rok 2009 v brněnské diecéze.....	16
Rok kněží.....	19
Hospodaření v roce 2008.....	18
Svátosti a svátostiny.....	19
Přehled bohoslužeb	vložený list
Test	vložený list

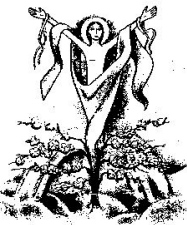

Zemřel a vstal, abychom my mohli žít

Hodnota svátku, nechť je jakýkoliv, spočívá právě v tom, že dokáže našemu životu přinést štěstí a naději. Všichni, právem, čekáme na chvíli, kdy si vzájemně popřejeme požehnané Velikonoce. Je to jeden z projevů radosti nad vítězstvím života. Společně jsme putovali po cestě odřkání a obrácení a tak se chceme nyní radovat. Pohřbíme „starého člověka“, protože jsou pro nás připravené nádherné šaty nového stvoření.

I když jsou naše dny častokrát plné bolesti a pádů, pohled na zmučeného Krista, který se ovšem záhy v plné slávě objeví mezi Jedenácti ve Večeřadle, představuje pro nás záruku té největší naděje. S vírou hledíme ve Svatém týdnu na Ježíše, Syna Božího, jak umírá za nás a s námi. Ale vstává z mrtvých. I ten, kdo umírá ve spojení s ním, ten, pro něhož je láska k bližnímu a služba smyslem života, umírá proto, aby vešel do života v plnosti.

Bůh dává novou naději lidem, žijícím v temnotách beznaděje, a život těm, kdo jsou ve smrti. Nepřichází do našeho života sám, nýbrž ve společenství svých svatých. Je to přesně tak. Možná bychom mohli dodat, že vzkříšený Ježíš se k nám vrací ve společenství těch, kdo ho provázeli během jeho života i smrti. Ježíš totiž prochází křížovou cestou jedinečným způsobem, ale nikoli sám: ten, kdo se ve svém životě, ve svém utrpení i smrti dokáže vědomě sjednotit s Kristem, stane se on sám velkým znamením naděje pro mnohé, vykoná důležitou službu pro své společenství a svůj lid.

Zmrtvýchvstalý Kristus je věčně živý. Velikonoce nejsou tedy ani tak o tom, co se stalo s Ježíšem, ale o tom, co se stane s námi. Jde o to, abychom se poučili ze zkušeností těch, kdo byli před námi. Abychom byli ochotní nejen uvěřit, ale tuto svoji víru především žít ve svém každodenním životě. A pokud se budeme ptát, kam směřuje náš život a jaký má smysl, pohledme na nebe, kam ostatně všichni putujeme. Spatříme tam konkrétní odpověď na všechny své otázky.

Tímto děkuji vašemu otci Pavlovi, že mi umožnil napsat těchto pár slov jako můj velikonoční pozdrav vám, farníkům Olešnice. Vyprošuji celé farní rodině požehnané svátky a těším se na novokněžské požehnání, které bych zde měl udělovat na hlavní pouti svatého Vavřince.

Jáhen Marcel Puvák,
Televize NOE

Papoušek žako aneb jak to!

Vše začalo nevinou myšlenkou, v kostelních ohláškách se tehdy objevila větička, aby děti zopakovaly své znalosti němčiny před ohlášenou návštěvou z ciziny. Nebylo to v naší farnosti až tak neobvyklé, neboť dřívější navázání na západ znamenalo nejednu návštěvu právě z Německa.

K překvapení nejen dětí, ale i dospělých tentokrát nepřijel žádný kněz, jak se ostatně očekávalo, nýbrž do šedivé barvy zahalený pár papoušků žako. Nutno podotknout, že nebyli prvními obyvateli fary, ale dělili se o ni s Áronem (patagonským) a panem farářem (olešnickým). Šedivou atmosféru fary však nevytrhli!

Prvním velkým poučením bylo, že stejně jako u lidí ani u zvířat nemůžeme ke každému přistupovat stejně. Co se jednomu líbí se nemusí líbit druhému. Jestliže Áron pozornost dětí přímo vyžadoval, divoká žaka naopak byla nejraději sama. Děti přicházející do bezprostřední blízkosti voliéry žaka neustále stresovala a tak se z kuchyně stěhovala na pavlač.

Návštěva Německa se přes počáteční stres přeci jenom na faře zabydlela. Vlastně jsme si ji tak trochu sami vydržovaly a tajně v koutku duše doufaly v potomstvo. Pana faráře provázely prorocké sny, kdy viděl jak se s rodícím potomstvem vyměňují na faře okna. Myšlenka to nebyla zlá, ale asi málokdo by jí v té době věřil. Náš tehdejší volný čas zaměstnávala spíše kavárna a od podzimu potom samotná oprava fary.

Najednou se měla měnit okna a potomstvo nikde, marně jsme v budce hledali ptačí vejce. Došlo to až tak daleko, že se pan farář rozhodl papoušky vyměnit za jiné. Asi ho přestalo bavit, stejně jako Abraháma, čekat na potomstvo a tak se rozhodl pro Hagar¹.

Tehdejší stavební práce se nevyhnuly ani pavlačí a tak milí zlatí němci putovali z fary na moravě do čech. Vlastně zdánlivě jenom legislativa zbránila jejich výměnění, neboť při stěhování se naštěstí ztratily doklady znemožňující jejich návrat do vlasti.

Z krásné slunečné fary se přestěhovaly do přízemí neobývané části rodinného dvojdomku v Čechách. Už i jim samotným asi došlo co se chystá a myšlenka na možný návrat se stala příliš stresující. Komfort dvou hnízdicích budek, jedné hranaté druhé kulaté, dobrý stravovací servis, patřičná vlhkost, to vše najednou znamenalo zemi zaslíbenou.

¹Hagar byla otrokyně Sárj (Gn 16)

Pomocí kamery jsme začali pozorovat nezvykle vstřícné chování jindy tak rozhádaného páru a najednou to začalo. Nastala první adventní neděle a náš pár se začal pojímat. Sotva jsme vybrali na farní okna ukázali dobrou vůli i papoušci. To bylo v chrámu radosti!

Kdo však choval papoušky nebo se začel do odborné literatury ví, že zdaleka ještě nebylo vyhráno. Všechny ty možné komplikace při snášení od snesení naprasklého vejce, úhynu v zárodku nebo při líhnutí až po opuštění snůšky dávaly tušit možným komplikacím.

Znamenalo to zajistit líheň, obstarat všechny možné a nemožné pomůcky na umělé dokrmování a představa vstávat v noci po dvou hodinách a krmit mladé také nepatřila k nejoblíbenějším.

Jaká to byla radost pozorovat kamerou v budce první vejce! Jenže samička, místo aby seděla na vejci šla na noc spát do druhé prázdné budky, hold příroda je příroda a bylo na místě zmást případného nepřítel. Jenže on byl zrovna leden a poměrně tuhý, v místnosti náhradního bydlení nebylo možné spustit topení a na předepsaných 20° C zdejších 9° C střeží stačilo. Naštěstí od druhého vejce se samička ukázala jako vzácná příkladná máma.

Zatímco v církvi již přípravu na narození vystřídal Vánoce a následně i mezidobí naše farnost stále zůstávala v adventu. Vše se zlomilo až 18. ledna, kdy se na svět vyklubalo první mládě, za ním následovalo druhé, třetí a čtvrté.

Nyní spokojeně rostou a prospívají neboť i zimní teplotu se díky dennodennímu přitápění v malých kamnech podařilo zvednout na kýžených 20 C.

Návštěva z německa tedy přeci jen u nás zapustila kořeny. Chcete-li znát její jména pak pro dlouhou cestu poputování na východ jsme je pojmenovali na paměť těch, kteří mnoho putovali a dokázali na potomstvo

dlouho čekat Abram a Sárj (Gn 17).

V první polovině května budou mladí papoušci k odběru, nezbyvá než jim popřát řádné majitele, na které rádi vzpomene, neboť z prodeje budou financována kamna do farní kavárny, kde za zimních chladných večerů, vzpomene ty, kteří nám dovolili se zahřát.

Cena jednoho papouška je stanovena na 17.000 Kč. Případní zájemci necht' nás kontaktují na adrese olesnice@katolik.cz.

otec Pavel

Rok 1940 - přepis farní kroniky

Významnou událostí tohoto roku byla primice olešnického rodáka P. Ivana Josefa Peši, novokněže řádu sv. Augustina. Primice se konala na svátek sv. Cyrila a Metoděje. Úředně byl všední den, ale u nás se držel svátek. Kázal Dr. Augustin Šubert OSA z Prahy.

Zasvěcené svátky byly letos státními úřady prohlášeny za pracovní dny. Opatření toto bylo zdůvodněno ze strany úřadů válečnými poměry. Průvod o Božím Těle se nesměl konati a byl přeložen na následující neděli. U nás se o všech těchto svátcích konaly služby Boží jako v neděli. V rámci orelských poutí byla vypravena pouť do Bystrého 18. srpna 1940. Procesí vedl kooperátor P. František Voneš a přes špatné počasí byla účast značná.

Náboženský život plynul normálně. Komunikantů bylo 23 530. Během roku byl zastaven časopis „Posel pravdy“, koncem listopadu pak přestala vycházeti „Neděle“ ve farnosti hojně rozšířená. **8. prosince 1940 byla naše farnost zasvěcena Panně Marii.** Přípravou na tuto významnou událost bylo triduum ve dnech 5., 6. a 7. prosince. Slavnost se vydařila a velmi mnoho věřících přijato sv. svatosti. V adventě bylo počasí nepříznivé, čímž poněkud utrpěla účast na rožátech. Na vánoce byly cesty zaváty.

Ohlas válečných událostí byl u nás jako všude jinde značný. Dělníci z farnosti odcházeli na práci do říše německé, jiní pracovali na dálnici Vratislav – Vídeň na úseku u Lysic.

Drahota stoupala úměrně s nedostatkem zboží všeho druhu. Byly vydány papírové koruny.

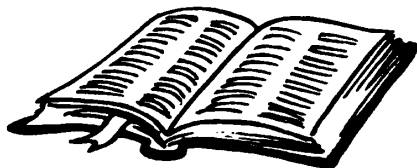
Tato okolnost způsobila, že od 14. 7. 1940 se začaly v kostele vybírat peníze místo do pytlíčku na tácek. Tím se příspěvky na kostel značně zvýšily. Všechny přebytky kostelního hospodářství byly vynaloženy na úpravu u kostela. Z kostelních peněz byla hrazena všechny vydání, takže konkurenční výbor nemusel dáti ani haléře.

5. 6. 1940 zemřel v Olešnici katolík G. K., který před 1,5 rokem uzavřel manželství coram ministro acatholico. Poněvadž nebylo lze zjistiti ani jediné známky lítosti, bylo nutno odepřítí mu církevní pohřeb. Pochoval ho tedy čsbr. evang. farář Jiří Nedvěd na čsbr. evang. hřbitově v Olešnici.

Zdejší farní úřad podal stížnost okresnímu úřadu, který však odpověděl, že „nelze nijak vytýkati jednání evang. far. úřadu, jelikož vyhověl pouze přání a žádosti pozůstalých.“

Proti tomu podal farní úřad stížnost znovu okresnímu úřadu. Stížnost nebyla do konce roku vyřízena.

pokračování příště

Jestliže neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.

(Mt 6,15)

Všichni žijeme v lidské společnosti, a proto kolem sebe máme různé lidi, někteří jsou nám sympatičtí, dobře si s nimi rozumíme a nedělá nám problémy s nimi vycházet dobře. Vždycky se však mezi lidmi vyskytne někdo, kdo nám působí potíže svým způsobem chování, svými řečmi anebo svým vztahem k nám. S takovým člověkem se však zvláště těžce vyrovnáváme, když jsme tělesně nemocní, máme bolesti anebo jiné potíže. Většinou však nemůžeme dosáhnout toho, abychom se s tímto člověkem nemuseli stýkat, ale musíme hledat způsob, aby náš společný život oběma prospíval. Jistě nám hodně pomůže, když si budeme vědomi toho, že i tento člověk je v naší blízkosti z Boží vůle a že Bůh chce, aby náš společný život prospěl oběma stranám. Věříme, že když je život s takovým člověkem pro nás skutečně těžký, dá nám Pán jistě víc své pomoci, aby náš vztah k němu byl naplněn skutečnou láskou, která může přispět ke změně chování tohoto člověka.

I když je takový společný život skutečně obtížný, nemůžeme hledat vinu jen na straně druhého člověka, ale musíme se poctivě zamyslet nad svým jednáním, nad svým vztahem k němu a možná zjistíme na své straně hodně nedostatků, které náš vzájemný vztah narušují a které, vázání svým svědomím, máme odstraňovat. Blízkost takového nepřijemného člověka může přispět k tomu, že se zbavíme vlastnosti, která silně narušuje náš vztah k ostatním lidem. Když ji přiznáme a budeme usilovat o zlepšení svého stavu, může to být začátek takového společného života, který je pro obě strany přínosem.

Mít dost odvahy přiznat svoji chybu a rozhodnout se jí skutečně zbavit není lehké, ale když budeme prosit Boha o pomoc, aby se nám to podařilo, a když se o to budeme snažit, s jeho pomocí se nám to jistě podaří. Naše prosby však nemohou být zaměřeny jenom na naši osobu, ale musíme současně prosit i za toho druhého, aby i on poznal svoji eventuelní chybu, uznal ji a chtěl se jí zbavit. Když se to podaří,lepší to vzájemný vztah a přinese do duše opravdový pokoj, který také pomáhá i našemu tělesnému uzdravování.

Možná, že nám pomůže, když si v době, kdy budeme nemocní a kdy se nám bude jednání druhých lidí zdát příliš tvrdé, uvědomíme, že jsme asi značně přecitlivělí a že ve skutečnosti to asi tak tvrdé není. Musíme mít stále dobrou vůli vidět na druhých to, co je pozitivní a přehlížet to, co se nám zdá být pro nás nepřijemné. Každou takovou snahu Pán podpoří a bude se nám dařit i v době nemoci jednat tak, že budeme přinášet do prostředí, ve kterém budeme, klid a spokojenost. Může to pro nás být obtížné, ale víme, že bez obětí a námahy se nic nedaří, ale že každou opravdovou snahu Pán podporuje svou pomocí.

otec Josef Šik

Mons. Josef Šik se narodil 8.1.1929 v Brně-Chřlčích. Po maturitě na reálném gymnáziu nastoupil do bohosloveckého učiliště v Brně. Po státním zrušení teologických fakult musel nastoupit do PTP. Po návratu do civilního života pracoval patnáct let manuálně, dalších dvacet pět let jako technik. V dubnu roku 1968 byl tajně vysvěcen na kněze a až do pádu totalitního režimu působil v neveřejné duchovní správě. V roce 1992 byl ustanoven kooperátorem v kostele sv. Tomáše v Brně, kde dosud působí. Je spirituálem zasvěcených panen v brněnské diecézi.

V Jubilejním roce 2000 jej Svätý otec Jan Pavel II. jmenoval Kaplanem Jeho Svatosti.

K jeho životnímu jubileu gratulujeme

Senioři nespí!

Senioři o sobě delší dobu nedali vědět. To ale neznamená, že ukončili nebo omezili svoji činnost.

Pravidelně se schází první pondělí v měsíci a téměř na každé setkání je pozván nějaký host, který má připraveno pěkné povídání o tom, co nevšedního prožil nebo o své práci, zálibách atd.

Již dvakrát mezi nás zavítal pan jáhen František Bačovský, který nám přiblížil svoji práci ošetřovatele v letovické Léčebně dlouhodobě nemocných. Povídal nám o trápení a opuštěnosti většiny starých pacientů, o tom, jak je možné tyto lidi alespoň trochu potěšit a povzbudit. Jak pookřejí, když je někdo navštíví a projeví o ně zájem, a jak jsou šťastní ti, kteří si ve svém srdci udělali místo pro Krista. Oč snadněji tito lidé nesou svůj kříž.

Podruhé nám zase povídal o historii letovického kláštera a již zmíněné léčebny - Nemocnice Konventu Milosrdných bratří.

Na dalších setkáních jsme se dověděli něco o pouti jedné z nás do portugalské Fatimy, Václav Plíhal nám zase přiblížil pěší pouť našich ministrantů do Staré Boleslavi – místa, kde byl zavražděn náš velký světec, svatý Václav.

V únoru nás poctil návštěvou náš pan farář a povídal nám o své dovolené ve Skotsku. Zajímavé vyprávění o nádherné krajině, církevních i kulturních památkách, o historii církve v Anglii a svoje osobní zážitky doplnil promítáním krásných fotografií. Všem se nám to moc líbilo a těšíme se, že znovu brzy otec Pavel mezi nás přijde, a svým typickým smyslem pro humor v našich srdcích rozsvítí nějaké to světýlko a zaseje tam trochu radosti.

Na březnovém setkání nám pan doktor Nechuta přivedl svého bývalého spolužáka – neurologa MUDr. Tomáše Navrátila a ten měl přednášku na velmi zajímavé téma – Aloe Vera a Colostrum získavané od zvířat. Mnozí z nás dosud o léčivých účincích těchto darů přírody mnoho neslyšeli. Dověděli jsme se mnoho zajímavostí i o osobních zkušenostech pana doktora z výsledků léčby pomocí těchto přírodních léků.

V dalších měsících mezi nás přijde pan jáhen Ladislav Kinc, který vždy zajímavě dovede povídat, ať je to na téma různých poutí, které absolvoval, nebo ať je to něco duchovního. Paní Markéta Kánská, která je výborná fyzioterapeutka, nám také jistě bude mít co říci. Paní Irena Kintrová nám zase možná poví něco zajímavého o radiu Proglas.

Ke všemu povídání se také pomodlíme, zazpíváme si a někdy si i zacvičíme a vyluštíme nějaký rébus.

Přijďte mezi nás, všichni budete srdečně vítáni. My, kteří chodíme na setkání pravidelně, se na vás moc a moc těšíme.

Ohlédnutí za tříkrálovou sbírkou

Charita srdečně děkuje všem štědrým dárcům, kteří přispěli do letošní tříkrálové sbírky.

Malý náhled do sbírky v obcích naší farnosti:

obec	vybráno	počet obyvatel	průměr na obyvatele
Crhov	4.170,-	170	24,53
Kneževos	6.116,-	180	33,98
Křtěnov	2.507,-	220	11,40
Lhota u Olešnice	2.871,-	37	77,59
Olešnice	27.668,-	1760	15,72

Nejmenší obec farnosti má další nej...!

M.Ad.

VŠECHNO JE JINAK

8.1.2009 – adorační den. A mám opět problém. Po vánoční dovolené, v prvním pracovním týdnu nového roku není jednoduché si znovu udělat den volna. Už po několikáté jsem si to hezky plánoval, ale realita je jiná. Prostě celý den mít volno na adoraci nemůžu. Tak tedy kompromis. Ráno do kostela na mši svatou a potom na adoraci mužů a pak hurá do práce. Jsem zvědav na toho otce Romualda.

Jéje, on je tu i jáhen Marcel Puvák! Aha, tak je to jinak. Otec Romuald nemohl přijet, tak místo něho obětavě z Ostravy přispěchal jáhen Marcel. Ta noční cesta musela být nepříjemná. Obdivuji ho, jak je svěží a usměvavý. A to má před sebou pěkně namáhavý den. Mši svatou, promluvu k mužům, k ženám a dětem před jejich adoracemi a na závěr ještě mši svatou. Snad nebude ještě večer cestovat zpět do Ostravy?

A již je vše připraveno a mše svatá může začít. Jáhen Marcel se během homilie ukázal jako zdatný řečník. Jaká bude asi jeho promluva k mužům? Po slavnostní liturgii se kostel noří do posvátného ticha. Ajajaj, to už je tolik hodin?! Snad ta promluva nebude moc dlouhá, v 10 bych měl být v kanceláři a ještě bych chtěl chvíli v tichu adorovat.

Téma – tři králové. Tři králové a jejich putování za hvězdou. Poslouchám a uvažuji o tom, jak vzácný poklad pro ně musel být narozený Ježíš, když kvůli němu vážili takovou cestu. Vlastně do neznáma a jistě plnou nepohodlí a nástrah. Je i pro mě Ježíš a jeho království takovým pokladem? Snad aspoň trochu ano, když jsem si vybojoval tuhle chvíli pro Něho. A není ta chvílka spíš pro mě? Vždyť je to veliká milost, takhle být před svým Pánem blízko. Naslouchat mu. Je to veliký poklad, takový adorační den!

Ještě chvilka před Eucharistií. Ale teď už opravdu musím. A nastává obvyklý kolotoč. Cítím se ale osvěžen po té ranní chvíli s Bohem. A nakonec se všechno vyvíjí tak, že se dostanu ještě odpoledne do kostela.

Đeti mi nadšeně vyprávějí o jejich adoraci. Jáhen Marcel si je očividně získal. Dokonce je i prostor na pár slov s ním. Dojde i na hvězdy...

Đíky za každou hvězdu, která nás vede k cíli.

Josef Kánský

EKUMENA

Ekumena. Slovo, které se učíme říkat. Je odvozeno od řeckého oikumené, které označuje „obydlenou zemi“, celý svět. Ekumenický pak znamená celosvětový. A protože se slovo oikumené užívalo také v politické oblasti jako označení pro „celek římské říše“, po Konstantinovi jako označení pro „celek církevní“ – znamená slovo ekumenický též celocírkevní. CELÉ církve po CELÉM světě se ekumena týká.

Ekumenismus je aktivním projevem vědomí, že rozdělení církve není v pořádku a nelze se s ním smířit. Vychází ze současné situace rozdělení, zkoumá důvody, které k rozdělení vedly a hledá možnosti jejich překonání. JEDNOTA ale není cílem, nýbrž VÝCHODISKEM ekumenických snah! Zakládá ji Kristus. To je třeba si na samém počátku ekumenických rozhovorů uvědomit. „*JEDEN je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který ne nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech.*“ (Ef 4, 5-6)

Tuto základní myšlenku čteme i v Dekretu o ekumenismu (Unitatis redintegratio), který byl vydán během II. Vatikánského koncilu v roce 1965. Dekret říká: „...rozdělení zjevně odporuje Kristově vůli, je pohoršením světu a poškozuje svatou věc hlásání evangelia všemu stvoření...“ Je-li Kristus základem jednoty církve, pak křesťané, kteří věří v Krista a přijali křest, nemohou být z této jednoty jednoduše vyloučeni jen proto, že žijí mimo viditelné hranice ŘCK. Jejich společenství „...rozhodně nejsou bez významu a váhy v tajemství spásy. Neboť Duch Kristův se nezdráhá používat jich jako prostředky spásy...“

Je jisté, že ekumenické vztahy v českých zemích jsou zatíženy specifickou dějinnou situací a že se do nich promítly křivdy, násilí a bezpráví minulosti. Ale je také, a to především, jisté, že věříme ve stejného Boha a svou víru stavíme na stejném základě – na Ježíši Kristu. A ten není Pánem minulosti, nýbrž nových začátků. Přichází s dobrou zprávou o možnosti obnovovat porušené, odpouštět spáchané, spojovat oddělené a přikrývat láskou a milosrdenstvím vinu všeho druhu.

Při ekumeně není tak důležité kdo jsem já, moje víra, zbožnost, tradice, církev, ale soustředění se na to, kdo je On, totiž Bůh, a co plyne ze vztahu s Ním. Co je ovocem jeho Ducha. V epištole Koloským čteme, že tím ovocem je: soucit, dobrota, skromnost, pokora a trpělivost. A že k sobě máme navzájem chovat lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. Ježíš přinesl NOVÉ BYTÍ – osvobozené od starého člověka, od starých chyb, křivd a vin. To je základ pro ekumenu: začít znovu, zbavovat se zátěže minulosti na obou stranách.

A co si počít s rozdílností? S našimi odlišnými pohledy a teologickými důrazy, ve kterých se neshodujeme? Zkusme se je snažit pochopit, spatřovat v nich obohacení, nebo je prostě tiše respektovat. Zkusme překonávat strach z cizího a jiného. Zkusme si sloužit navzájem svou odlišností, rozšiřovat jedni druhým obzory víry. „*Tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti.*“ (1. Pt 4, 10)

Jak moc se ekumena, onen vzájemný rozhovor, setkávání, spolupráce mezi jednotlivými křesťanskými církvemi daří, záleží vždy na otevřenosti a upřímném zájmu farářů i farníků v tom kterém konkrétním místě. Je to v našich rukách, zda se v Olešnici ekumeně dařit bude.

Olina Smrčková, farářka

KDO JE OBĚŤ A KDO VINÍK

Stalo se už tradicí, že na prahu nového roku se v Olešnici v souvislosti s Týdnem modliteb za jednotu křesťanů scházíme k ekumenické bohoslužbě. Bylo tomu tak i letos, v neděli 11. ledna.

Mottem letošního Týdne modliteb za jednotu křesťanů bylo slovo proroka Ezechiela: „Budou v tvé ruce jedním celkem...“ (Ez 37, 15-25). Tento text vybrala a připravila pro letošní ekumenické dny a modlitby Korejská církev, pro kterou je jednotu a sjednocení zvláště palčivým tématem.

Paní farářka v letošní promluvě mluvila mimo jiné o naší osobní zkušenosti s rozdělením v blízkých mezilidských vztazích. O tom jaké pocity ho provázejí i o tom, že jeho kořenem bývá sobectví a zaměřenost na vlastní já. Vede k hledání viníků a obětí. Jejich určení však nikdy nebývá jednoznačné. Mluvila i o řešení rozdělení. Snad mi dovolí vypůjčit si několik slov z jejího kázání:

...SEBĚSTŘEDNOST a z ní plynoucí: lhostejnost, netolerance, neschopnost vidět a vcítit se do druhého člověka, neporozumění, předsudky - to je ta zeď, která nás rozděluje a působí svár. Jak v rodinných či přátelských vztazích, tak i ve vztazích mezi církvemi nebo národy.

Rozdělení, rozbití jednoty – vždy oslabuje. Ne nadarmo se přeci říká: „V jednotě je síla“ a „je třeba táhnout za jeden provaz.“ A v situaci, kdy se křesťanství stává jednou cestou z mnoha, kdy se rozmáhá nevíra nebo neurčitá víra v cokoliv, je JEDNOTA křesťanů zvláště naléhavá. Všimli jste si, O JAKÉ jednotě apoštol Pavel ve svém listu Efezským (Ef 2, 13-14.17-18.20-22) mluví? Není to jednotu názoru, tradice, zbožnosti, formy, liturgie, podoby našeho vyznání – o které se tak často a zbytečně přeme. Pavel mluví o JEDNOTĚ DUCHA. Nejde o nás samé, ale o Boha v nás. O naši duchovní jednotu s Kristem – zda jsme za jedno s tím, jak ON se vztahoval k Bohu, ke světu, k bližnímu. Jde o soulad s jeho obrazem a odkazem. Víra, je-li skutečně křesťanská, má (jak jsme četli) zdi působící svár odstraňovat a bořit, ne je vytvářet. Má nás vysvobozovat, a ne vést k zakládání konfesijních ghet a nepřátelských táborů...

...*Spojení dvou kusů dřeva v jeden celek odkazuje také ke Kristovu kříži: na zkřížených břevnech se ZDE nadmíru jasně a srozumitelně ukazuje, co vposledku JEDNOTU a POKOJ dává: je to LÁSKA. Ne ta sebe - středná, nýbrž ta SEBE dávající: všanc, k dispozici, k setkání, k obohacení...*

Zdá se mi, že v současné době už nejsme s našimi bratry v konfliktu. Ale tak jak to bývá i u konfliktů v mezilidských vztazích, je po roztržce, po rozdělení, které zranilo, třeba uzdravení.

Cítím vždycky takovou zvláštní vděčnost, že jsme schopni se sejít ke společné bohoslužbě, společně se modlit. A zároveň jakousi lítost, že to setkání je přece jen stále omezené. Taky mám trochu obavu, abych se nějakým špatně zvoleným gestem či slovem někoho z bratří nedotkl. Tak málo o našich evangelických bratřích vím! Nevím, jakým křesťanským pozdravem se zdraví, zda dělají kříž, jakou mají liturgii... Nešlo by během roku podniknout víc společných akcí a více se tak poznat? Modlit se společně ke Kristu jistě můžeme. Máme zkušenost, že to nám jde. Důležité jistě je, chtít. Snad jde i o to, domluvit se jak. Líbí se mi ten model, kdy se střídáme v místě konání společné bohoslužby a promluvu má vždy host. Snad by se nám podařilo najít modely i pro jiná společná setkání. Třeba slavení společných svátků nebo společný výlet, či dokonce pouť. Víím, vzájemně se zveme na koncerty, přednášky, promítání... Mám ale na mysli něco víc než zdvořilostní návštěvy. Líbila by se mi rodina.

Bůh je ve své lásce vynalézavý a v Kristu přemohl i smrt. Věřím že silou Ducha Svatého dokáže i ono rozdělení překonat, ba naplnit milostí. Objevit vzájemně svá bohatství a sloužit si jimi. Využít odlišností k obohacení a posílení toho, co nás spojuje. Jen to neudělá za nás.

Mějte proto „...vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů. Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti...“ (1. Petrova 4,8.10)

Josef Kánský

POZOR P(L)ES

Možná vám je toto slovní spojení povědomé. Jak by taky ne. Od začátku ledna jste ho mohli spatřit na farních stránkách jako pozvánku na ples.

Co nás vedlo k tomu uspořádat ples?

Jistě si mnozí z vás pamatujete na mládežnické plesy, které se konaly v minulých letech. A také vám určitě neuniklo, že se pár let nekonaly.

S myšlenkou znovuoobnovení této tradice jsme si pohrávali už dlouho, ale neměli jsme odvahu se do tak organizačně náročného úkolu pustit. Naštěstí se ukázalo, že „starší mládežníci! by nám byli ochotní se vším pomoci. Tak jsme dali hlavy dohromady, překonali obavy a rozhodli se do toho společně jít. Domluvili jsme datum plesu a kapelu. Teď zbývalo

„jen“ vymyslet program, nachystat výzdobu, sehnat tombolu a vše bezchybně sladit.

Zpočátku jsme se potýkali s malým zájmem některých organizátorů, ale od poloviny prosince jsme se do toho naplno obuli. Rozdělili jsme si funkce podle svých možností a odbornosti a začali všechno dávat dohromady. Čím víc se blížil termín, tím víc stoupala nervozita. Projevily se také generační neshody týkající se např. sortimentu ve výcepu, výběru šatů atd.

Příprava programu.

Od začátku jsme měli jasnou představu - program musí být bohatý a originální. Což o to, představa by byla, teď jen vymyslet co to bude. Prvním jasným bodem se stala polonéza. A k té, jak všichni víme, je potřeba mnoho párů. Začali jsme tedy oslovovat případné tanečníky. I přes počáteční ostych se jich nakonec sešlo neuvěřitelných dvaadvacet. Ačkoliv bylo na první pohled zřejmé, že talent mají, vyžadovaly zkoušky spoustu trpělivosti a umění projevit svá nadání i v synchronizovaném tanci. Tyto snahy začaly přinášet ovoce pouze do chvíle, než si dívky oblékly šaty. Ty totiž vyvolaly vlnu velmi spontánních projevů. Pro názornost cituji: „To nemyslíte vážně! V tomhle chcete tancovat? ...Hej chlapi, koukněte, vždyť to je ušitý ze záclony! ...Nešlo by to zkrátit? Vždyť ta vlečka děsně zavazí, ještě na ní uklouznu...“ Tyto komplikace jsme však zvládli a tiše doufali, že na takové karamboly nedojde. Dalším bodem programu byla taneční soutěž StarDance. Jako největší problém se opět ukázalo hledání tanečníků, proto jsme do poslední chvíle nevěděli, jestli se tato soutěž vůbec uskuteční. Přihlásily se tři páry, což se nakonec ukázalo jako ideální počet. Dále jsme měli nachystané půlnoční překvapení (balet) v podání olešnických ministrantů. Někteří z nich během příprav přinesli i osobní oběti. Tím máme na mysli jistého F. V., který při generální zkoušce skočil do role „baleťáka“ doslova po hlavě. Při zašívání brady neopomněl pozvat na náš ples některé zaměstnance boskovické nemocnice, čímž pomohl s propagací akce.

Finální úpravy.

Poslední hodiny před večerem vrcholily přípravy: balila se tombola, chystaly se stoly, dělaly se jednohubky, stáčelo se víno a celý sál byl vyzdoben velkým množstvím hvězd, které celý měsíc vyráběla děvčata z Misijního klubka. Vše bylo nachystáno - teď jen aby někdo přišel! Díky předprodeji jsme sice jakousi představu o návštěvnosti měli, ale celkový počet účastníků nás nadmíru překvapil.

Samotný ples.

Při tančení polonézy se ukázalo, že hodiny zkoušení nepřišly vniveč. Vše se povedlo a my jsme měli velikou radost, když jsme slyšeli z mnoha stran velkou chválu na náš výkon. Ohlas též sklídila soutěž StarDance. Bylo to příjemné vyplnění přestávek určených pro občerstvení muzikantů. Jednotlivé tance (polku, valčík a tango) hodnotila odborná porota, ale kdo vyhraje záleželo pouze na divácích, kteří mohli pomocí vstupenek dát hlas svým favoritům. Hlavním porotcem byl otec Jan Piler, který jako jediný z olešnických (bývalých) kněží přijal naše pozvání. Využil svých tanečních zkušeností k odbornému ohodnocení originálních kreací tanečníků. Také manželé Kánští při moderování této soutěže předvedli opravdu profesionální výkon.

Něco na závěr.

Hlavně z dobré nálady, úsměvů a četných kladných ohlasů jsme poznali, že se ples opravdu líbil a to nám bylo největší odměnou. Naše poděkování patří také všem, kteří se jakkoli podíleli na zdárném průběhu samotné akce nebo přispěli větší či menší výhrou do tomboly.

Uděláme vše pro to, abychom pro vás i příští rok připravili pěkný kulturní zážitek.
za mládežníky Verča V. a Markéta B.

„Ivetka a hora“

Jak sdělit něco, co je tak těžko sdělitelné? Narážím na to velmi často. Mluvím, vybírám slova, tříbím je a přesto se mi nedaří vyjádřit dokonale to, co bych chtěl. Nevím, jak vnímají svoji výpověď tvůrci dokumentárního filmu o slovenské vizionářce z Litmanové. Ale pro mě je film „Ivetka a hora“ úžasně prostým a čistým sdělením něčeho velmi obtížně sdělitelného. Film nepracuje jen se slovy a obrazy. Zvláštním způsobem mluví i „mezi řádky“.

S velikou citlivostí a bez zbytečných deformací dává svobodný prostor autentickému, živému a pravdivému svědectví dívky, které se zjevovala Panna Maria. Její svědectví je o to živější a pravdivější, že ho předkládá se všemi jeho aspekty. I s těmi, které bychom možná u vizionářky nečekali. S očistnou přímočarostí mluví i o těžkostech, které jí zjevení přineslo. Bezelstně otvírá svoje nitro, a my můžeme zahlédnout Boha. Zůstává sama sebou a přesto (nebo snad právě proto?) je prodchnutá Bohem. Je jeho nástrojem.

Čistota. To slovo je v Ivetině poselství velmi důležité. Její svědectví je čisté a snad proto je tak silné. I ona sama je čistá a snad proto tak silná. Skutečné setkání s Bohem takto očistí uje! Možná, kdybych se dokázal zbavit těch zbytečných nánosů, co mě zkreslují a skutečně se setkal s Bohem, také by moje svědectví o NĚm bylo přesvědčivější a silnější. A možná, kdyby nás bylo víc... Možná bychom strhli okolí a prosvětlili svět kolem sebe.

A jak je vidět na příkladu Ivetina svědectví, nemusí nám v tom bránit ani bolest, ani těžkosti a trápení, ani vlastní chyby.

Snad by se dalo říct, že tento film je modlitbou. Podobně, jako jsou modlitbou východní ikony. A víme, že modlitba může být nástrojem k očistění.

Bože, díky za veliké povzbuzení a naději. Asi bych se nevypravil do Orlovný na ohlášený film, kdybych před časem nezaslechl vyprávění jedné známé o Ivetě v pořadu „Uvolněte se, prosím“ a kdyby se mi minulou neděli při zatápění v kamnech nedostal do ruky rozhovor s Ivetou v KT. Tvé cesty jsou obdivuhodné. Bože, očist' mě, prosím, ať se s Tebou mohu skutečně setkat a Tvoji Tváří zářit do svého okolí. Pomoz mi natolik zůstat sám sebou, abych byl Tvým pravdivým svědkem.

Film byl oceněný na Jihlavském festivalu dokumentárních filmů 2008 jako nejlepší český dokument. Shlédnout jsme jej mohli v pátek 13. 2. 2009 v Orlovně. Blíží informace viz www.ivetka.net a KT č. 51-52/2008 (vánoční dvojčíslo)

J. Kánský

Jarní prázdniny

Zatímco minulý rok jsme se vypravili strávit jarní prázdniny do mládežnického centra „Vesmír“ a poznávat krásy Orlických hor, letos jsme zůstali doma v Olešnici.

Začali jsme v neděli farním běžkováním. Vytrvalci vyrazili vpřed, vyběhli kopec jako nic a já ani nevím jak se to stalo, že jsem najednou byla pod Chocholíkem. Sotva jsme se usušili, pospíchali jsme na „Noc v Hastrmánku“. Doufala jsem, že budu spát vedle Marušky a našťástí jsem si nezapomněla vzít svého medvídku Brumíka, abych se v noci nebála. Jakmile jsme se vyřádili, přišla večeře. Bramborový guláš. Zůstali jsme všichni živí a zdraví, takže otrávenej asi nebyl. Po výborné večeři nás čekalo překvapení. Pohádka. Herecké výkony byly opravdu uchvacující a líbily se nejenom dětem. Ale to ještě nebyl konec programu. Čekalo na nás ještě čtení „Letopisů Narnie“ při kterém jsem i s Brumíkem usnula. Navíc jsem ležela vedle Marušky, takže to bylo taky dobrý. Ráno jsme si vyprávěli strašidelné příběhy a potom jsme se vrhli na snídani.

Tentýž den večer se dámská část vypravila za kulturou do Mahenova divadla v Brně na divadelní představení „800 mil po Amazonce“. Samozřejmě jsme v Brně nemohly opomenout jezdící schody. Nechápu ale, proč se na nás všichni tak divně dívali. Co je zajímavého na šestnáctičlenné skupince, která jezdí po schodech nahoru i dolů? Budova Mahenova divadla na nás dýchla starobylým dojmem. Z představení nelze opomenouti postavu pátera Pasanta, jehož jediným jméním po třicetiletém působení v misiích byl opelichaný vycpaný papoušek i s klecí. Hádejte na koho jsme si vzpomněly? Cestou zpátky jsme si krátily čas moderováním a diskuzí nad žhavou otázkou finanční krize.

V úterý na nás čekal masopustní karneval. Po loňské sešlosti „Pipi punčoch“ byl letos sraz čarodejnic. Ani Honzík Nechuta nezklamal a po loňské masce bezdomovce přišel letos jako Šebestová.

Další a zároveň poslední společnou prázdninovou akcí bylo farní bobování vedle sjezdovky. Nejvíce se sešlo pytlů. Pokoušeli jsme se sjet v různých útvarech a seskupeních, ale nikdy jsme se neobešli bez pádu nebo ztráty pasažera, a za chvíli jsme byli celí mokří.

Myslím, že prázdniny se moc povedly a už teď se těším na příští.

T.N.

Misijní koláč

V sobotu 21. března jsme šly všechny holky z Misijního klubka péct koláče do čtyř různých skupin. V jedné skupince dokonce pomáhali i Fanyňka s Vašíkem.

Pekly jsme různé druhy koláčů např: ořechové, makovotvarohové, povidlové, marmeládové nebo z listového těsta atd... Koláče byly určeny na neděli, ale my jsme neodolaly a pár jsme jich snědly. V neděli jsme je rozdávaly po obou mších svatých.

Na ranní přišlo hodně lidí a protože zbylo málo koláčů, tak jsme měly strach, jestli bude dost koláčů na hrubou. Nakonec i po hrubé zbyly ještě tři menší krabice. Peníze, které jsme utřžily, pošleme na misie.

Eliška Kánská

Duchovní obnova na Vranově

Vranov u Brna, známé to poutní místo, kam se každoročně vydává na pouť i naše farnost. Méně se však ví o všemožných bohubilých činnostech, kterých se zde dopouštějí bratři z řádu Nejmenších bratří svatého Františka z Pauly a sestry Kongregace školských sester svatého Františka. Jednou z těchto aktivit je pořádání pravidelných duchovních obnov pro mladé lidi. Poprvé jsme se vydali prozkoumat terén pouze ve dvou, bylo to čtrnáctého února. Přesně o měsíc později, čtrnáctého března, nás z našeho kraje vyrazilo již dvanáct. Jeden kus z Prosetína, dva exempláře z Rozseče, další člověk z Poříčí, jedna osůbka z Kunštátu a dalších sedm nás reprezentovalo Olešnici. Na obnově se nás ten den sešlo asi sedmdesát, někteří byli naši známí, jiní méně. Zahájení proběhlo, jak je to na těchto obnovách obvyklé, modlitbou ranních chval. Sestra Zdislava nám nezalcům ochotně vysvětlila jak se máme modlit. Předzpívala nám také nápěvy k hymnu a žalmu. Pro mě osobně je to úžasný zážitek, společná modlitba breviáře. Pak už začala přednáška otce Pavla Havláta na víceméně postní vlně. Ještě před poledním jídlem proběhla adorace, kdy mohl každý z nás Pánu svěřit své radosti i starosti. Odpoledne, po vydatném obědě, jsme pracovali ve skupinkách, kde jsme strávili otázky nadnesené při povídání otce Pavla a následně je ztvárnili při závěrečné mši svaté. Doprovodným „programem“ byla také možnost vykonat svátost smíření, kterou někteří z nás opravdu důkladně využili. Pak už nastal čas loučení a návratu.

Na závěr je namístě poděkovat. Poděkovat Pánu za úžasné lidi, kteří pro nás mladé takové akce pořádají a také za ty, se kterými můžeme prožívat krásné společenství, dávat si navzájem pocítit bratrskou lásku a společně být v lásce Boží.

Vít Plíhal

Rok svatého Pavla v plném proudu

29. června 2008 vyhlásil papež Benedikt XVI. rok svatého Pavla u příležitosti 2000 let od jeho narození. Tuhle informaci jsme patrně všichni zachytili. A co s tím?

V souvislosti s tímto výročím se nabízí spousta aktivit.

8. listopadu 2008 pořádalo Biskupství brněnské na Biskupském gymnáziu v Brně konferenci „Apoštol Pavel: Vím, komu jsem uvěřil (2 Tim 1,12)“. S příspěvky z konference se můžete seznámit se sborníku, který vydalo Biskupství brněnské.

U nás ve farnosti se od vánoc každou středu konají katecheze o apoštolských cestách svatého Pavla (někdy s promítáním). Tyto katecheze navštěvuje deset až dvacet lidí.

Brněnské biskupství vyhlásilo i několik soutěží – literární, výtvarnou a vědomostní.

Literární soutěž byla určena pro dospělé a měli jsme napsat dopis naší církevní obci, jak by ho asi napsal svatý Pavel. Nevím o tom, že by se někdo odvážil a napsal, ale každopádně by znělo zajímavě: „List svatého apoštola Pavla Olešnickým“. Pochválil by nás jako Římany, že se o naší víře mluví po celém světě, nebo by nás napomenul jako Korint'any? Také by se mohl divit, jako v listu Galatským, že se uchylujeme k jinému evangeliu, než které jsme přijali. Možná bychom si přáli, aby nás nosil v srdci jako Filipské a byl na nás hrdý jako na Soluňany, kteří se stali vzorem pro věřící v ostatních církevních obcích.

Výtvarná a vědomostní soutěž byla určena dětem. Pátáci a šestáci se zapojili do vědomostní soutěže, která měla dvě části. Jednu část „na doma“, kdy dostali otázky, které si za pomoci bible, atlasu a rodičů mohli vypracovat doma. Druhou část „test na místě“, kdy písemně odpovídali na otázky ve škole. Potom se sečetly body a určili se tři postupující do děkanátního kola.

Soutěže se zúčastnilo šest šestáků a tři pátáci naprosto dobrovolně a někteří i s nadšením. Postupující do děkanátního kola jsou Vojtěch Knotek, Pavla Marková a Martina Švábová.

A ještě nabídka pro všechny: můžete si vyzkoušet, jestli jste chytřejší než děti školou povinné. V příloze je test, na který odpovídali pátáci a šestáci. Věřím, že pro většinu z vás to bude brnkačka, ale pokud by snad někdo některou otázku nezvládl, máte ještě možnost vše dohonit. Rok svatého Pavla přece končí až za dva měsíce! A navíc v sobotu 18.4.2009 se od 15 hodin koná v kostele sv. Petra a Pavla v Lysicích „Pouť boskovického děkanátu“, kam jsme všichni zváni.

Na závěr přání apoštola Pavla z druhého listu Korint'anům 13,11 „... nakonec, bratři: žijte radostně, zdokonalujte se, buďte přístupní k napomínání, buďte svorní, žijte v pokoji a Boží lásce...“

Jarmila Sobotková

„Svatoklementský“ rok 2009 v brněnské diecézi

V roce 2009, přesněji 20. 5., si katolická církev připomene 100. výročí svatořečení sv. Klementa Marie Hofbauera (1751-1820), rodáka z Tasovic u Znojma, světce evropského formátu. Kněží z Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristé), kteří žijí a působí v Tasovicích připravují v této souvislosti řadu zajímavých akcí.

Termíny některých akcí Svatoklementského roku 2009 v brněnské diecézi

2.-7. 4. Duchovní obnova (Tasovice u Znojma, kostel sv. Klementa)

18. 4. Jarní vodácká a pěší pouť (klášter Tasovice)

3. 5. Rodinné odpoledne a den otevřených dveří (klášter Tasovice, 14.00 hodin)

20. 5. Celodenní pouť ke sv. Klementovi do Vídně

20. 5. Zahájení jubilejních oslav (Tasovice, mše v 19.00 hodin)

21. 5. Mezinárodní pouť (Tasovice, mše v 11.00 hodin)

23. 5. Hlavní pouť farností, pekařů, cukrářů a vinařů, mši celebruje brněnský biskup Vojtěch Cikrle (Tasovice, program od 16.00 hodin, mše v 17.00 hodin)

11. 7. Odhalení a posvěcení sochy sv. Klementa (Znojmo)

Stručný životopis světce

Klement Maria Hofbauer se narodil 26.12.1751 v Tasovicích u Znojma. Jeho otec pocházel z Moravských Budějovic, byl české národnosti, matka byla Němka a pocházela z Tasovic.

V letech 1767-1770 se Klement učil pekařskému řemeslu ve Znojmě. Později se učil a pracoval v klášteře premonstrátů ve Znojmě-Louce. Po opuštění kláštera v roce 1744 žil několik let jako poutník a poustevník. Často putoval např. do Říma, jako poustevník přebýval v rodném kraji poblíž Dyje či v Tivoli v Itálii. Poté se dostal na studia teologie do Vídně, kde se spřátelil s českým rodákem Tadeášem Hýblem. V Římě společně vstoupili roku 1784 do kongregace redemptoristů a po roce přijali kněžské svěcení.

Na podzim 1785 byli oba společně vysláni z Itálie na sever, aby se činnost redemptoristů rozšířila dál do Evropy. Po ročním pobytu ve Vídni dorazili oba v únoru roku 1787 do Varšavy. Na prosbu německého Bratrstva sv. Benona, apoštolského nuncia i polského krále Stanislava Augusta Poniatowskiego zde Klement přijal duchovní správu v kostele sv. Benona. Brzy se stal vyhledávaným zpovědníkem, kazatelem a ochráncem chudých. Byl prvním rektorem kláštera, který zde založil. Roku 1788 byl jmenován generálním vikářem redemptoristů působících mimo Itálii. Na rozkaz Napoleona byl roku 1808 spolu s ostatními řeholníky vyhnán z Varšavy.

Sv. Klement se poté vydal zpět do Vídně, kde v letech 1809-1813 působil v kostele italských minoritů, v letech 1813-1820 jako zpovědník, kazatel, duchovní vůdce, charitativní pracovník a rektor kostela sv. Uršuly. Měl velký vliv na duchovní, kulturní a politický život ve Vídni. Stál v čele skupiny vídeňských romantiků, do které patřili nejlepší představitelé vědy, umění, kultury a politiky té doby, jako např. F. Schlegel, J. Schlosser, J. E. Veith, J. Madlener, A. Müller, K. Brentano, F. Klinkowström, J. Pilat, F. Széchényi, Z. Werner.

Sv. Klement zemřel 15. 3. 1820 ve Vídni. V roce 1888 byl prohlášen za blahoslaveného, roku 1909 za svatého a roku 1914 patronem Vídně.

Aktuality, podrobnosti, možnosti spolupráce či podpory naleznete na: www.lidovemisie.cz. Kontakt ohledně jubilea sv. Klementa a lidových misí: P. Šindelář, 732 961 694, info@lidovemisie.cz.

Naše farní pout' - po stopách sv. Klementa Marie Hofbauera (Dvořáka).

Dá-li Pán Bůh – máme ji v plánu vykonat 9. - 10. října 2009. Po stopách je trochu silné slovo, protože pojedeme autobusem – do míst, kde se sv. Klement narodil, prožil dětství (Tasovice), prožil část mládí (Znojmo), působil ve stáří, zemřel a je pochován (Vídeň) – vezmeme to ale od konce. První den pojedeme do Vídně, kromě mše svaté v kostele, kde je pohřben sv. Klement, si prohlédneme historické centrum našeho bývalého hlavního města. Večer se ubytujeme na Znojemsku, ráno bude mše svatá v Tasovicích v kostele, který je postaven na místě, kde se sv. Klement narodil, dále Znojmo (rodiště našeho P. Pavla) – nová socha sv. Klementa, prohlídka znojemských kostelů. Podrobnosti se dozvíte obvyklým způsobem a na obvyklých místech v srpnu.

jáhen Ladislav

Průvodce hospodařením za rok 2008

Rok 2008 bychom mohli nazvat rokem budování a to hned ve dvojitým smyslu:

1) se rozeběhly se mnohé stavební práce, ve dvoře fary se začalo se stavbou **komunitního centra života farnosti**, z budov původních chlívků začíná postupně vyrůstat multifunkční prostor pro vzájemnou komunikaci, setkávání, přednášky i oslavy.

Oprava bytu faráře se změnila v **generální rekonstrukci fary** (topení, odpady, rozvody pitné a užitkové vody), která by měla být dokončena do letošní zimy.

2) dalším neméně významným budováním bylo **utuzování vzájemných vztahů**, během společných prací na faře. Budování nejen **mezi vrstevníky**, ale i **mezi generacemi**, neboť brigády sdružovaly nejen ony ostřílené dřiče, ale i ty nejmenší a v neposlední řadě i spoustu seniorů.

Děkuji všem, kteří jakýmkoliv způsobem podporovali život farnosti.

Následující tabulka pak ukazuje v číslech vaši spolupráci.

Počáteční stav finančních prostředků k 1.1.2008 v Kč		83 237,14
z toho:	pokladna	54 517,00
	běžný účet	28 720,14
Příjmy		
	Sbírky	453 435,00
farnosti:	Dary fyzických osob	207 606,00
	Ostatní příjmy (nájemné, úroky, prodej majetku)	20 297,18
	Náhrada škod (el.přístroje v kostele)	54 255,00
	Příspěvek z diecéze (opravy na faře)	80 000,00
	Příspěvek Města Olešnice (Misijní klubko, senioři, Mesknabo)	25 000,00
Celkem		840 593,18
Dotace:	Jihomoravský kraj (na opravy ve dvoře fary)	50 000,00
Dar:	Město Olešnice (na opravu varhan - do roku 2010)	100 000,00
Půjčka:	Půjčka na opravy kostela a fary	200 000,00
Příjmy celkem		1 190 593,18
Výdaje:		
	Bohoslužebné (hostie, víno, svíce, olej, liturgické knihy,...)	10 294,00
	Režijní náklady celkem	151 829,63
z toho:	plyn, vodné a stočné, el.energie (73+4+16 tis. + palivo 29)	121 667,50
	příspěvek na provoz	-10 529,00
	pojištění	13 464,00
	poplatky, kolký, odpad, ACEB, atd.	1 650,00
	tel.poppl., internet, rádio, TV	12 096,13
	ostatní (čist.prostř., květiny, toner, xer.papír, nádobí...)	13 481,00
	Opravy celkem	317 541,50
z toho:	opravy památek (opravy ve dvoře fary - "Kavárna")	115 148,00
	opravy ostatní (opravy fara - okna plyn topení,...)	202 393,50
	Odeslané sbírky celkem	156 665,00
z toho:	Bohoslovci	14 900,00
	Misie	27 000,00
	Charitativní účely	6 000,00
	Svatopetrský haléf	20 850,00
	Potřeby diecéze	75 915,00
	Církevní školství	12 000,00
	Dary a charitativní výdaje (dar pro "Orla")	12 300,00
	Drobný hmotný majetek (digitální číselník, nářadí, WE kladivo, svítilno,...)	28 724,70
	Ostatní celkem - pastorec, náboženství, knihy, atd.	7 977,00
	Daň z PPO, DNE	37,00
	Misijní klubko, senioři, Mesknabo	22 248,00
	Spĺátka půjčky	0,00
Celkem		707 616,83
Konečný zůstatek		566 213,49

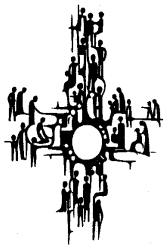
Konečný stav pokladny:	33 036,00
Konečný stav účtu :	533 177,49
Celkem k 31.12.2008	566 213,49
Závazky k 31.12.2008	200 000,00

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byla pokřtěna**
dne 3.1.2009 Marie Košinová
nar. 24.8.2008 v Chrudimi

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

dne 27.12.2008 paní Ludmilu Svobodovou, nar. 4.7.1914
dne 9.1.2009 paní Martu Kintrovou, nar. 22.12.1920
dne 21.1.2009 pana Františka Cibulku, nar. 7.5.1944
dne 24.1.2009 paní Marii Višinkovou, nar. 20.6.1913
dne 31.1.2009 pana Petra Daniela, nar. 8.6.1921
dne 12.2.2009 pana Josefa Fučíka, nar. 6. 2.1921
dne 14.2.2009 pana Františka Janču, nar. 7.3.1933
dne 20.3.2009 pana Františka Weise, nar. 6.12.1949
dne 26.3.2009 paní Annu Tomanovou, nar. 21.2.1944
dne 28.3.2009 paní Libuši Sekaninovou, nar. 25.10.1947

Rok kněží

Svatý otec letos dne 16. 3. během audience ve Vatikánu oznámil, že při příležitosti 150. výročí úmrtí sv. Jana Maria Vianneye, faráře arského, vyhláší na období od 19. 6. 2009 do 19. 6. 2010 rok kněží, jehož téma bude „Věrnost Kristova, věrnost kněze“.

Během tohoto jubilejního roku Benedikt XVI. prohlásí sv. Jana Maria Vianneye patronem všech kněží na celém světě. Bude vydána mj. Směrnice pro zpovědníky a spirituály spolu se souborem textů papeže, které se týkají základních témat o životě a poslání kněze v současné době.

Aby kněz mohl posvěcovat Boží lid, musí se sám co nejvíce připodobnit jedinému veleknězi Ježíši Kristu. Toto připodobnění se neděje jinak než skrze kříž, jen tak bude moci být věrohodným svědkem a stát ve službě posvěcení druhých.

Svou modlitbou a příkladem chceme jako farní rodina doprovázet nejen kněze farnosti, ale i veškerá povolání, která Bůh svojí milostí v našem středu vzbudí.

S prosbou vzájemné modlitby

otec Pavel